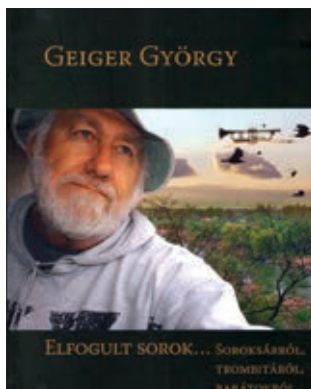

Geiger György: Elfogult sorok... Soroksárról, trombitáról, barátokról

A recenzens nem tehet mást, mint hogy parafrázálja a címet: Elfogult sorok... Geiger Györgyről. Mert lehetetlen elfogultság nélkül tudomásul venni, hogy van egy trombitaművész, aki nemcsak hangszerével, de a szavakkal is virtuózan bánik. Rövid lélegzetű írásaira elsősorban szakmai berkekben fi-

gyelhettek fel, és akkor elsősorban a tartalomra, mert ezek a szakfolyóiratokban megjelenő beszámolók leginkább tájékoztatások voltak. De csakhamar „felfedezték” a szelíd óriást a rádiós és televíziós riporterek is, és ő Jolly Jokernek bizonyult, szabatos beszédstílusával – rádásul sohasem hiányzott a trombita, tehát a hangzó illusztráció eleve biztosítva volt. Spontán módon, tehát az érdekesség erejével.

Amikor 2008-ban megjelent az első kötete, „Elfogult írások és képek borról, trombitáról, Soroksárról” címmel, megintcsak megtapasztalhattuk, hogy a gyűjtemény haszna-hatása összehasonlíthatatlanul több, mint az egyedi zsenyé. Rádásul igényes kivitelezésben jelent meg, csodaszép fotókkal. Kiderült tehát, hogy a trombitaművész nemcsak az auditív szféra iránt érzékeny, hanem a vizualitás hasonlóképp erőssége. Persze, ezt lehetett korábban is tudni, hiszen 2008-ban kiállítás volt a Galéria '13-ban, „Fotográfiák Soroksárról és a többi világrészről” címmel. Ám mint lenni szokás, könnyen elsiklik a figyelem az ilyesfajta kulturális események mellett is. De a könyv, az más, időtlenebb, bármikor leemelhető a polcra. S ha valaki korábban nem szerette a művészt, erőteljes impulzust kapott a könyvtől!

2015-ös dátummal új kötetel jelentkezett, amely anyagában tartalmaz némi átfedéseket a korábbival, ám ezt legkevésbé sem vethetjük a szemére. Miként módosult a címbeli felsorolás, úgy eltolódtak az erővonalak, s erről tanúskodik a könyv tartalmi tagolása is. Soroksári mesék – Zene közeli írások, portrék – Utazás (időutazás) a trombitám körül – Kiterő borügyben – Soroksári művészek parcellája – Vége-zene – Védőbeszéd.

Ebben az elrendezésben még inkább feltűnő, hogy a trombitaművész mennyire otthonos a környező természeti tájban, a társadalmi környezetben – és talán épp ebben kell keresnünk személyisége különlegességét. Hogy megtalálja környezetében az értékes embereket, protokolláris vonatkozások nélkül, és – ami egészen ki-

vételes napjainkban – mindig talált időt az odafigyelésre. Emberekre és jelenségekre. És éppen ettől kivételesek a fotói: megörökíti a pillanatot, ugyanakkor olyan pillanatokot tud elkapni, amelyek önmagukon túlmutató jelentőségűek.

Az első rézfúvós muzsikuss, akinek teljesítményét Kosuth-díjjal ismerték el – muzsikuss, aki soha nem szorított a kötelező feladatokra, hanem szívesen keresett érdekességeket-újdonságokat a repertoárját bővítendő. És különleges ember a tekintetben is, hogy úgy tűnik, harmonikus kapcsolatot tudott kialakítani muzsikus-társaival. Legalábbis, amikor szakmai témákról ír, sorából hiányzik a rossz szájíz, s a kisebb-nagyobb problémákat nagyságrendjükön tudja kezelni.

Ember, aki teljességében éli az életet, a legmagasabb művészi produkciók sem idegenítik el a hétköznapoktól, akinek az életében megférnek a megoldásra váró gyakorlati problémák és a szakmaiság, megannyi területen: zenekari muzsikusként, kamarazenészként, szölistaként és tanárként egyaránt. A kísérőzáró üdítő olvasmányok, ugyanakkor szinte észrevétlenül informálnak megannyi – látszatra talán – apróságokról, amelyek egyúttal földrajzi, történelmi ismereteinket gazdagítják.

Az előző kötethez képest új írások hangvétele komolyabb, a minden múlandó gondolatot is sugallják, ám sohasem a veszteségek felpanaszolásával, hanem csupán tényként, az élet működésének velejárójaként.

A magam részéről egyvalamit hiányolok, amit szívesen olvastam volna, rádásul, ami a zenei élet kordokumentuma le(hete)tt volna, első kézből. A nemzetközi zenei életben is jegyzett Geiger György az első hangszeres művészek közé tartozott, akik rendszeresen részt vettek az EAR Együttes (a Rádióban működő HEAR Stúdió) munkájában. Amikor a stúdió megszüntetése gyakorlatilag egy muzsikus-műhely létét veszélyeztette, nem lenne felesleges legalább nosztalgikusan megörökíteni azt a korszakot, amely számos kortárs művet hívott életre, s amelyek értékét – közvetve – épp a rangos közreműködők is „visszaigazolták”.

Geiger György fokozatosan válik meg korábban betöltött tisztségeitől, munkaköreitől – legtartósabbnak a kamarazene bizonyul, elsősorban a nevéhez fűződő, s általa – Maros Éva partnereként – magas szinten üzött trombita-hárfa formáció, kezdetben átiratokkal, később már nekik szóló, eredeti kompozíciókkal.

A könyv hiányául róhatnánk fel, hogy nincs CD-melléklete – ám erről is gondoskodott a művész, az önállóan – hasonlóképp magánkiadásban – megjelentetett, „Aranytrió” című koronggal, amelyeken Kertesi Ingrid és Maros Éva társaságában muzsikál. *Fittler Katalin*